

Mirsad Srebreniković
SLIKE PUNE RIJEČI, RIJEČI PUNE SLIKA

Ovom knjigom Sulejmana Čičića pokrenuli smo naš novi izdavački program kojega sam u predgovoru prilično bojažljivo nazvao dokumentarni roman. Naime, mi smo skloni često nazivati raznim imenima različite stvari koje priliče ili ne priliče tim imenima. Kad sam ovu knjigu nazvao dokumentarnim romanom poveo sam se činjenicom da postoje dokumentarni film, dokumentarne pripovijetke, pa bi po tome mogao egzistirati i dokumentarni roman.

Sada znam da riječ roman dolazi od latinske riječi romanus što znači rimski, a prvotno značenje romana obuhvaćalo je književno djelo napisano na romanskom jeziku.

Znamo da riječ roman ima značenje duže umjetničke pripovijetke s radnjom koja obuhvaća cjelinu jedne stvarnosti, nasuprot noveli koja nam donosi samo pojedinu epizodu. Roman može biti još i ljubavna zgoda ili ljubavni doživljaji, odnosno općenito: pustolovina, avantura, uzbudljiv splet kojekakvih događaja.

A ova knjiga ima sve to: umjetničku pripovijetku koja obuhvaća cjelinu jedne stvarnosti, a cjelina te stvarnosti je ovdje prisutan autor, stvarni Sulejman Čičić.

Roman može biti i ljubavna zgoda, budući da je posvećen supruzi autorovoj, rahmetli Ruvi, jedinoj ruži u autorovu životu kako piše u posveti knjige.

Knjigu možemo nazvati romanom i po tome što je Sulejman Čičić ispričao dio svoje životne pustolovine, koji je kao i život bilo koga od nas doista avantura, odnosno uzbudljiv splet kojekakvih događaja.

U ovoj ćete knjizi sve to naći.

Pred nama se pojavljuje život-trenutak koji je prošao, vraća nam se sve ono što je viđeno i što se, kao viđeno, može pojaviti još jedino u umjetničkom djelu.

U *Albumu sa starim slikama*, u knjizi u kojoj su slike pune riječi, a riječi pune slika.

Eto, tako bih mogao sažeti ovu knjigu: kao oko i dušu našega Sulejmana Čičića.

Žao mi je što sam relativno kasno imao prigodu da se češće družim s tim časnim i mirnim gospodinom, tihim Sulejmanom Čičićem. Premda je autor ove knjige doselio u Zagreb šezdesetih godina prošloga stoljeća, a ja tek osam godina kasnije.

Njegov je posao tekstilnog stručnjaka bio u to doba završen u ondašnjoj Jugoslaviji u kojoj je svojim radom itekako pridonio izgradnji kojih tridesetak tekstilnih tvornica. Svoj posao graditelja nastavio je u Alžiru i Turskoj, a poslije su se njegove poslovne sposobnosti širile, pa ih je dokazivao i dokazao u Njemačkoj, Austriji i Švicarskoj.

Kad se kao umirovljenik potpuno vratio u Zagreb, Sulejman Čičić se uključio u osnivanje i rad bošnjačkih organizacija u Zagrebu i Republici Hrvatskoj. I tu je, skupa s nekolicinom muslimanskih uglednika, dao poprilično velik doprinos u radu i razvoju obnovljenog Preporoda, a zatim i Bošnjačke nacionalne zajednice.

Ja sam u to doba bio na istaknutoj poziciji u Islamskoj zajednici. I sa velikim sam zadovoljstvom promatrao dosjetke nekih čelnika BNZ iz vremena kad su prema meni gajili neke rezerve, a trebali su od Islamskog centra kakvu uslugu. Tada bi k meni slali Sulejmana Čičića znajući da ću njegova razumna objašnjenja prihvatiti u cijelosti, jer naprosto Sulejmanu se ne može ništa odbiti; on nikad nije tražio ništa nemoguće; znao sam, on je dovoljno mudar da zna što se može a što se ne može.

Istakao bi još jednu nit koja je bila poveznica tih mojih posebnih simpatija: činjenica da gospodin Sulejman Čičić potječe iz našeg Sandžaka, a ljudi iz tih krajeva su na zaista veličanstven način održali svoju vjeru i tradiciju bez ikakve zadržke. Posebno su zadužili našu Islamsku zajednicu u gradu Zagrebu čiji je barjaktar bio i ostao dr. Sulejman Mašović, obiteljski prijatelj Čičićâ još iz Sandžaka, koji je svojim radom i angažmanom dao muhur Islamskoj zajednici i muslimanima našeg kruga. I ova Tribina na kojoj predstavljamo knjigu Sulejmana Čičića nosi ime doktora. Sulejmana Mašovića.

Sve se to našlo u ovoj neponovljivoj kronici jednog života, kronici koju s posebnom radošću i zadovoljstvom potpisujem kao urednik.

Srećom, gospodin Čičić poslušao je, malkice oklijevajući, naš savjet da napiše knjigu i, evo, pred nama se našao ovaj predivan *Album sa starim slikama*.

Sasvim na kraju knjige, tamo iza Sadržaja, stoji fotografija jedne stare prijepoljske kuće a ispod nje ovakav potpis: Najstarija kuća u Prijepolju: vrijeme stoji i čeka na nas da dođemo, da ostavimo trag da smo bili i da prođemo. Što ćeš više?!

Knjiga Sulejmana Čičića ostavlja taj trag. Zaista, što ćeš više!